

ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ - ΙΣΟΤΗΤΑ - ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ!
ΙΘΑΓΕΝΕΙΑ ΓΙΑ ΕΜΑΣ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΜΑΣ!

30 ΧΡΟΝΙΑ ΑΟΡΑΤΟΙ 30 ΧΡΟΝΙΑ ΘΕΣΜΙΚΟΣ ΡΑΤΣΙΣΜΟΣ

ΑΡΚΕΤΑ!

ΚΥΡΙΑΚΗ 19/2/2023
ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
ΩΡΑ: 11:00

ΣΥΝΤΑΞΕΙΣ ΓΙΑ ΟΛΕΣ ΚΑΙ ΟΛΟΥΣ ΜΑΣ!

Πρωτοβουλία
Αλβανών Μεταναστών
και Αλληλέγγυων

Συγκέντρωση και πορεία Κυριακή 19.02

11πμ στην Ομόνοια

Κείμενο που θα μοιραστεί στην διαδήλωση, στα ελληνικά και τα αλβανικά:

Παλεύουμε για την ζωή μας!

Πρωτοβουλία Αλβανών Μεταναστών/τριών και Αλληλέγγυων/ιες

Βρεθήκαμε σήμερα εδώ, σε αυτή την συγκέντρωση, όχι απλά ως περαστικοί, αλλά ως μετανάστες/τριες, για να εκφράσουμε δυναμικά την αγανάκτησή μας προς τις ρατσιστικές θεσμικές πολιτικές που βιώνουμε. Ο κατάλογος αυτών των πολιτικών είναι ατελείωτος. Επιχειρήσεις σκούπα, στρατόπεδα συγκέντρωσης, ατέλειωτοι μήνες σε κρατητήρια, βασανισμοί, γραφειοκρατικός Γολγοθάς, άρνηση κοινωνικών δικαιωμάτων, χαράτσια. Μετά από τριάντα χρόνια μετανάστευσης στην Ελλάδα, είμαστε μάρτυρες μίας διαδικασίας νομιμοποίησης και κατ' επέκταση (μη) απόδοσης της ιθαγένειας, που προκαλεί ανασφάλεια και άγχος και μας θέτει σε μια μετέωρη συνθήκη που παράγει απελπισία αντί για ελπίδα για το μέλλον.

Τις καθυστερήσεις στην έκδοση της άδειας παραμονής δεν τις βλέπουμε ως έλλειψη γραφειοκρατικής πλαίσιωσης του κρατικού μηχανισμού αλλά ως εσκεμμένη πολιτική που δημιουργεί ανασφάλεια και κούραση και ως επί το πλείστον οδηγεί τους ανθρώπους (μετανάστες και αιτούντες άσυλο) να σκέπτονται σοβαρά να εγκαταλείψουν την Ελλάδα.

Σήμερα μετά από τριάντα και πλέον χρόνια παρουσίας μας στην Ελλάδα δημιουργείται η κοινωνική ομάδα των ανασφάλιστων τρίτης ηλικίας. Οι άνθρωποι αυτοί που έχουν αφήσει τα κόκαλά τους δουλεύοντας στην Ελλάδα δεν μπορούν να διασφαλίσουν το κατώτατο επίπεδο αξιοπρεπούς διαβίωσης λαμβάνοντας έστω, την ανεπαρκή, πλήρη εθνική σύνταξη, ανεξαρτήτως χρόνων ασφάλισης και ενσήμων καθώς θα πρέπει να αποδεικνύουν 40 χρόνια μόνιμης και νόμιμης διαμονής στην χώρα, σε αντίθεση με τους ομογενείς που τα απαιτούμενα χρόνια είναι 30 (τα οποία και πάλι είναι πολλά αλλά θέλουμε να θίξουμε τη διάκριση). Το επίμαχο ζήτημα της συνταξιοδότησης σε μετανάστες/τριες θα πρέπει να το θέσουμε στο επίκεντρο των διεκδικήσεών μας. Η πολιτική του ελληνικού κράτους διαπνέεται από διακριτική μεταχείριση του ζητήματος σε βάρος του μεταναστευτικού πληθυσμού. Δεν λαμβάνονται υπόψη όσοι/όσες δούλεψαν στην Ελλάδα πολλά χρόνια και μετανάστευσαν στην συνέχεια προς την χώρα καταγωγής ή σε άλλες χώρες. Δεν λαμβάνονται υπόψη τα πρώτα δέκα περίπου χρόνια της μαύρης εργασίας και άγριας εκμετάλλευσης που υπέστησαν οι μετανάστες/τριες, όπου ο ρόλος του ελληνικού κράτους και των εκάστοτε κυβερνήσεων ήταν να τους έχουν «παράνομους», χωρίς δικαιώματα. Οι μετανάστες σήμερα υφίσταται τις συνέπειες της αδήλωτης εργασίας η οποία δεν ήταν επιλογή τους αλλά οφειλόταν στην κρατική πολιτική: καθεστώς ημιασφάλειας για πολλά χρόνια, απουσία ελέγχου στην εργοδοσία. Οι πολιτικές αυτές κράτησαν ευάλωτους τους μετανάστες/τριες για να εξυπηρετηθούν τα συμφέροντα του (μικρού και μεγάλου) κεφαλαίου.

Σε αυτό το παζάρι πολιτικών αποφάσεων όπου ξεπουλιούνται οι ζωές μας, το αλβανικό κράτος και οι εκάστοτε κυβερνήσεις έχουν το δικό τους μερίδιο ευθύνης. Τα χρόνια που έχουν δουλέψει οι άνθρωποι στην χώρα τους δεν λαμβάνονται υπόψη ώστε να συνυπολογιστούν στην θεμελίωση δικαιώματος για σύνταξη, είτε αφορά σε εκείνους που συνεχίζουν να δουλεύουν στην Ελλάδα είτε εκείνους που επέστρεψαν και συνεχίζουν να δουλεύουν στην Αλβανία. Οι εκάστοτε κυβερνήσεις στην Αλβανία δεν προέβησαν σε καμία προσπάθεια διακρατικής διαπραγμάτευσης για αυτό το ζήτημα. Απεναντίας, για εκείνους είμαστε απλά πηγή εισοδημάτων για τα κρατικά ταμεία. Αποτελούμε αντικείμενο μνήμης για το κράτος «μας» κάθε τέσσερα χρόνια στις βουλευτικές εκλογές όπου τα τσιράκια των πολιτικών κομμάτων στην μετανάστευση μας θυμούνται για να ζητιανέψουν τις ψήφους μας.

Αυτοοργάνωση, αξιοπρέπεια, αλληλεγγύη, δικαιοσύνη!

Πρωτοβουλία Αλβανών Μεταναστών/τριών και Αλληλέγγυων/ιες

Luftojmë për jetën tonë

Iniciativa e Emigrantëve/eve Shqiptarë dhe Solidarëve/eve

Gjendemi sot këtu, në këtë tubim, jo thjesht is kalimtarë, por si emigrantë/te për të shprehur fuqishëm dhe me dinjitet indinjatën tonë ndaj politikave institucionale që ushtrohen mbi ne. Lista e këtyre politikave është tejet e gjatë. Operacione «fshesa», kampe përqëndrimi, izolim në institucione paraburgimi, tortura në rajone policie, burokraci, mohimi i të drejtave sociale, taksa (parabola). Pas 30 vitesh emigracion në Greqi, jemi deshmitarë të një procesi legalizimi dhe të pajisjes me shtetësinë greke, që më tepër shkakton një gjëndje pasigurie dhe ankth, një gjëndje dëshpëruese sesa shpresë për to ardhmen. Vonesat në pajisjen me leje të qëndrimit nuk i shohim si mungesë e personelit burokratik të aparatit shtetëror, por si një politikë e qëllimshme që krijon pasiguri dhe lodhje dhe më së shumti i shtyn njerëzit (emigrantët dhe aplikantët për azil) të mendojnë seriozisht të largohen nga Greqia.

Sot, pas më shumë se tridhjetë vitesh emigracion, moshat e treta, të cilët kanë lënë kockat duke punuar në Greqi gjenden në mëshirë të fatit. Nuk mund të sigurojnë nivelin minimal të një jete të denjë duke iu dhënë e drejta të marrin pensionin kombëtar të shkalles së poshtme (εθνική σύνταξη), pavarësisht

kontributeve të sigurimeve shoqërore pasi duhet të dëshmojnë de jure 40 vite banim me leje qëndrimi në Greqi, në krahasim me minoritarët për të cilët kërkohen 30 vite dëshmie (dhe këto nuk janë pak, por duam te theksojmë dallimin).

Në epiqëndër të kërkesave tona duhet të shtrojmë çështjen e pensioneve të emigrantëve/eve. Politika e shtetit grek frymëzohet nga një trajtim diskriminues i çështjes në kurriz të popullsisë emigrante. Nuk merren parasysh të gjithë ata/ato që kanë punuar në Greqi për shumë vite të cilët më pas kanë emigruar në vende të tjera apo janë rikthyer në Shqipëri. Nuk merren parasysh vitet '90 e ndoshta më pas, vitet e para të punës së zezë dhe shfrytëzimit të egër të emigrantëve/eve, ku roli i shtetit grek dhe i qeverive përkatëse ishte t'i mbante të «paligjshëm» dhe pa të drejta shoqërore. Emigrantët sot vuajnë pasojat e punës së padeklaruar, e cila nuk ishte zgjedhje e tyre, por ishte shkak i politikës shtetërore: gjendje pasigurie, mungesë kontrolli në bizneset dhe kompanitë e mëdha apo të vogla të punësimit, mohimi i siguracioneve shoqërore për shumë vite me rradhë. Këto politika që mbanin peng emigrantët/tet u shërbenin interesave të kapitalit.

Në këtë pazar vendimesh politike ku jeta jonë shitet pa vlerë, shteti shqiptar dhe qeveritë e tij përkatëse kanë pjesën e tyre të përgjegjësisë. Vitet e siguracioneve shoqërore që emigrantët kanë punuar në vendin e tyre, nuk merren parasysh për t'u përfshirë në themelimin e të drejtës së pensionit, qoftë për ata që vazhdojnë të punojnë në Greqi apo edhe për ata që janë kthyer dhe vazhdojnë të punojnë në Shqipëri. Qeveritë në Shqipëri nuk kanë bërë asnjë përpjekje për tu hapur rruga e negociatave dypalëshe mbi këtë çështje. Përkundrazi, për ato ne jemi thjesht një burim të ardhurash për të pasuruar arkën shtetërore. Ne bëhemi objekt kujtese për shtetin "tonë" veçse çdo katër vjet në rastet e zgjedhjeve parlamentare ku çirakët e partive politike në emigracion na kujtojnë për të na lypur votat.

Vetëorganizim, dinjitet, solidaritet, drejtësi!

Iniciativa e Emigrantëve/eve Shqiptarë dhe Solidarëve/eve